

Com es comunica l'amor, el "Déu t'estima" en el confinament?

Lluc Buch és professor d'antropologia teològica de la Universitat de Navarra. Especialment actiu en xarxes; podem trobar diverses xerrades seves a youtube o seguir-lo per twitter. Sempre en contacte directe amb joves als qui encoratja amb un "viu el present, és clar, però amb la mirada en el futur".

02/06/2020

El professor Lluç Buch, parla de la vocació com a do d'una història d'amor. Segons ell, la vocació és una història de futur que se'ns ofereix. Déu compta amb cadascú per participar d'una història que és la seva. Afirmar que, com diu el Papa Francesc: “Déu t'està convidant a somiar, et vol fer veure que el món amb tu pot ser diferent. Això sí, si tu no poses el millor de tu mateix, el món no serà diferent. És un repte”.

La revista *Forbes* va publicar un article sobre les deu professions més «felices», i a molts els va sorprendre que el n. 1 del rànkung correspongués al clergat.

Sí, es van escriure un munt d'articles i reflexions sobre aquesta notícia...
Hi ha la idea que el mossèn és un

home reprimit, subjugat pel pes del deure, per la consciència de pecat, per l'obscurantisme... i ara resulta que són els més feliços! Un cop més, la realitat és més forta que les falses imatges que la nostra cultura ha anat construint. Què hi pot haver de més feliç que descobrir que Algú compta amb tu per dedicar la teva vida a apropar a altres persones l'Amor que és en el seu origen... i a convidar-les a estimar els altres com elles mateixes són estimades?

Com es comunica l'amor, aquest “Déu t'estima”?

L'amor es comunica estimant, estimant i recordant com hem estat estimats. Així doncs, l'anunci “Déu t'estima” es fa present en l'amor que els cristians donem als altres (a la feina, en les relacions d'amistat, al matrimoni, en la caritat) i en la presència viva de l'Amor de Déu al món (l'Evangelí, l'Eucaristia i la

confessió, els “petits”, malalts i, en general, tots aquells que han estat refusats pels altres).

D'altra banda, tenim el repte de transmetre l'Evangelí a una generació de joves que canvia molt ràpidament, a joves que creixen en un ambient cultural —mitjans de comunicació, xarxes socials, sèries, publicitat...— que no té una base cristiana.

“Atrévete a soñar, Jesús sigue llamando” és el títol d'un llibre seu. Creu que els joves tenen por a la vocació?

Més que por a somiar o a la vocació, el que potser hi ha en la nostra societat és una certa por del futur.

La perspectiva de la mort, que la pandèmia ha tornat a posar en primer pla, i la incertesa que s'obre davant de nosaltres ens ha fet comprendre fins a quin punt era així.

Abans canalitzàvem aquesta por amb les mil maneres que hem trobat d'assegurar el present i, en particular, d'assegurar que sempre puguem escollir, sense cap lligam a res. Ara hem vist que aquests lligams, les relacions humanes significatives i profundes, són la millor manera de mirar el futur amb confiança.

La lògica de Déu no és la nostra... seguim trobant coses que no entenem, com el sofriment o la mort. Vostè mateix té un parell de sessions sobre aquest problema a Youtube. De quina manera pot el Cristianisme donar encara una resposta?

Em van convidar a donar aquestes sessions des de dos col·legis majors universitaris. En una d'elles, fins i tot, vam haver de fer una sessió més, per respondre algunes de les preguntes dels assistents. No hi ha

dubte que la COVID-19 ha plantejat moltes preguntes a creients i no creients. A tots ens ha calgut, d'una manera o d'una altra, trobar una resposta.

Em sembla que la primera cosa que ens pot servir és veure quina mena de resposta estem cercant. Quan ens trobem davant del sofriment, de la mena que sigui, tendim a pensar “per què em passa això?, què he fet de dolent?”. Tenim la idea que si fem algun mal, ens passaran coses dolentes, però si fem el bé, hem de rebre més bé. És una de les idees que mouen les religions primitives... però no té res a veure amb el Cristianisme. Què havia fet Jesús per haver de morir a la Creu? Res: era innocent. La seva mort no s'explica amb un “perquè”; en canvi, té tot el sentit quan es mira el seu “per a què”.

Quan trobem el sofriment, no hem de mirar al passat (“per què em passa això”), sinó al futur (“per a què”). L’origen del sofriment pot ser el pecat, un absurd refús del bé, però en tot cas Déu ha volgut obrir un futur, fins i tot per a aquest mal que és present al món. La Mare Teresa deia que el sofriment, considerat en si mateix, no té cap sentit; en canvi, adquireix un sentit en la mesura en què serveix per a redimir, amb Crist, el mal del món. Ell s’ha apropat al dolor, s’ha fet dolor a la Creu, i així s’ha convertit en el camí pel qual podem caminar en el dolor cap a la Vida.

Vostè que està en contacte amb universitaris, quina diferència hi ha entre un jove i un vell?

Un poeta alemany deia que jove és aquell en qui predomina el futur. Viu el present, és clar, però amb la mirada en el futur, un futur al qual

es dirigeix amb esperança. En la vida del vell, en canvi, predomina el passat —quan tot era millor—. No és una qüestió d'edat, sinó una actitud del cor.

La situació que estem vivint ha palesat que, potser, hi havia més joves de 70 anys, que no pas de 20... Al mateix temps, el confinament ha facilitat en molts casos que tornin a parlar joves i vells (avis i nets), i això mateix pot ser una ocasió per fer rejoyenir molts cors.

En expressió seva, sant Joan Baptista era un predicador “cañero”, “muy cañero”. Calen predicadors més provocadors?

No hem d'oblidar que Joan Baptista va predicar abans de Jesucrist. El que cal ara és que hi hagi predicadors que presentin el Crist d'una manera viva, real i actual. Exigent, sí, com ho és el missatge de l'Evangelí, però també ple de bellesa i d'atractiu.

A una sessió que vaig donar online amb preveres de tota Amèrica parlàvem precisament de com l'encontre amb Jesucrist, la seva paraula propera i al mateix temps provocadora, és encara avui la millor resposta a les inquietuds dels joves.

Va participar a les 55 Jornades de Castellaura. La seva conferència sobre «La vocació, el regal d'una història d'amor» es fonamentava en la idea del Papa Francesc a *Christus vivit*: Jesús ens regala una invitació a formar part d'una història d'amor que s'entreteixeix amb les nostres històries. En què consisteix aquesta història?

És la història d'un Pare i un Amic que van confiar en algú i van ser traïts... i que no obstant això van continuar buscant aquells en qui havien confiat, per restablir la seva relació d'amor amb ells. És la història d'un Déu que està tan convençut del

nostre valor que ha donat la vida per nosaltres, fins i tot sabent que potser no respondríem sempre amb aquest mateix amor.

Entendre la vida com una narració. Més històries i menys teories?

Hi ha dues qüestions. D'una banda, jo no puc comprendre'm a mi mateix si no conec la meva història. En general, la manera de comprendre l'ésser humà és veient com actua en diferents situacions, quina direcció dóna a la seva vida, què és allò que guia la seva existència... i això és el que fem quan deixem que expliqui la seva història.

D'altra banda, les “teories” tenen molt mala fama en la nostra societat. Han estat usades per dominar, per fer violència sobre altres persones... i per això vivim en un món que sospita de les teories, si no venen

recolzades en una persona que ens sembla digna de confiança.

Que Déu ens cridi personalment i ens convidi a seguir-lo interpel·la i activa la nostra llibertat o la limita?

Sant Joan Pau II deia que «en la vocació brillen alhora l'amor gratuït de Déu i l'exaltació de la llibertat de l'home». A vegades pensem en la vocació com si Déu hagués previst perfectament tot el que hem de fer en la nostra vida, i nosaltres només poguéssim dir “sí” o “no” a aquest programa. Quina mena “d'exaltació de la llibertat” seria aquesta? La vocació és sempre oberta: “Segueix-me”, “Aneu per tot el món...”. Potser ens indica un camí concret, però és sempre una crida suficientment oberta com per posar en marxa la nostra creativitat i tota la força de la nostra llibertat.

**També ha escrit “Nous
Mediterranis”, on obre alguns
panorames d’esperança, molt
adiant en moment de pandèmia.
Per què aquest títol?**

És una expressió que va utilitzar sant Josepmaria quan era encara un jove prevere, per parlar d’alguns “descobriments” en la seva vida interior. Trobades com, per exemple, que Déu és el nostre Pare, que Jesús és Amic nostre, que l’Esperit Sant viu en nosaltres i ens guia... Semblen qüestions bàsiques de doctrina cristiana, però van ser autèntics descobriments, perquè les va copsar de manera *viva*. Em va semblar que això mateix ens pot passar a nosaltres.

Com pot un cristià perdre l’esperança, deixar que la competitivitat del món el faci caure en el desànim i en la tristesa? Com pot perdre de vista el valor de la

família, o de l'amistat autèntica? Com pot avesar-se a realitats tan divines com la comunió eucarística o la confessió dels pecats? Són realitats ben conegudes, quotidianes... I, així i tot, en la pandèmia moltes d'elles s'han revelat amb una força insospitada. Què ha passat? Senzillament, les coneixíem, però les havíem “descobert” de manera viva. Son *mediterranis* (el mar de tota la vida) que de sobte sorgeixen com una realitat *nova*.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/entrevista-
lluc-buch/](https://dev.opusdei.org/ca/article/entrevista-lluc-buch/) (05/08/2025)